Linişte atât în Capitală cât şi în restul Ţării

(Urmare din pag. I)

ARESTAREA UNUI AGENT DE LEGATURA DIN CAPITALA

Autorităţile au fost informate, că în timpul rebeliunii legătura dintre legionarii din centrul oraşului, strada Romei şi cazarma gardienilor publici a fost menţinută printr'un oarecare Zenovie, proprietarul florăriei din Piaţa Victoriei.

Acesta supraveghia în acelaş timp măsurile luate în faţa Preşedinţiei Consiliului de Miniştri, pe cari le transmitea sediilor legionare interesate. Tot numitul cerea în permanenţă pentru rebelii din strada Romei şi cazarma gardienilor publici arme şi ajutoare cât mai multe.

Ştirile false, răspândite apoi la radio, de legionari, că în rândurile armatei s'ar fi ivit defecţiuni, au fost transmite tot de acest Zenovie.

Miercuri el a fost arestat şi a făcut mărturisiri complete.

*

In ziua de 29 Ianuarie a. c., a fost arestat, în Capitală, legionarul Gheorghe Cantacuzino, profesor, la domiciliul căruia, din str. Roma Nr. 28, s'a găsit un aparat de radio-emisiune, în stare de funcţionare.

*

Cu prilejul descinderilor efectuate de poliţia Sighişoara, au fost găsite, la domiciliul legionarului rebel Clocănea Ieronim, două camioane de mărfuri furate, între care: 8 costume de haine, numeroasă lingerie şi încălţăminte, veselă şi un aparat de radio-recepţie.

La locuinţa legionarului Lenghel Teofil, din aceiaşi localitate, s'a găsit suma de 650.000 lei, patru verighete de aur, două inele şi una pereche cercei, toate provenite din jaf.

CE S'A GASIT LA SEDIUL LEGIONAR DIN TURDA

Cu ocazia percheziţiilor făcute la sediul legionar din Turda, s'au găsit următoarele:

— Armament şi muniţiuni de diferite feluri.
— 200 kg. slănină sărată.
— 100 pâini a 4 kg. fiecare.
— 60 sumane ţărăneşti de lână.
— 30 pături de lână.
— 2 valuri de stofă de lână ţărănească a 30 m. valul.
— 100 căciuli noi.
— 25 bucăţi măşti de gaze.
— 300.000 lei.
— diferite acte.

AL DOILEA COMUNICAT OFICIAL

In provincie au continuat să se facă cercetări în legătură cu organizatorii rebeliunii.

La ARAD au fost arestaţi 15 rebeli, printre cari:

Dr. Ilie Rotea, fost prefect; Dr. Cornel Preda, fost Chestor de Poliţie; Dr. Dumitru Zona, medic; profesor A. Werth, fost Preşedinte al Camerii de Comerţ; Vespasian Resin, avocat.

La CARANSEBEŞ a fost arestat Radu Mihalu, fost şef al Poliţiei.

La TIMIŞOARA au fost arestaţi 26 rebeli, printre cari şi Preotul Gheorghe Romnetu, fruntaş legionar.

Jafuri şi devastări făcute de rebeli

In timpul rebeliunii dela 23 Ianuarie 1941, legionarii au spart magazia Legiunei de Jandarmi Mobilă din Iaşi, furând armamentul şi muniţiunile notate mai jos:

2 mitraliere; 2 puşti mitraliere; 102 arme militare; 30 carabine; 1 pistol, 40 baionete, 12.000 cartuşe de armă; 20 cartuşe de revolver.

Autorii spargrii au fost prinşi şi inaintaţi Parchetului Militar al Corpului 4 Armată; ei sunt: Iosif Macoveschi; Ferdinand Macoveschi; Nicolae Mardarie; Dumitru Ositov; Ion Dobre, fost Prefect de Iaşi.

Deasemenea rebelii au furat armament dela postul de Jandarmi Bucium (Iaşi) şi anume, 22 arme militare; 2 puşti-mitraliere; 2 carabine; un pistol; 1000 cartuşe puşcă mitralieră; 900 cartuşe armă; 30 cartuşe revolver; 7 încărcătoare de puşcă mitralieră; 2 raniţe, un sac pentru încărcătoare.

Rezultatul percheziţiilor în Capitală

Rezultatul percheziţiilor, făcute de autorităţile militare, la sediile legionare din Bucureşti:

la sediul legionar din str. Triumfului nr. 63, legionarii au depozitat mobilă diferită, furată în timpul rebeliunii.

La sediul legionar din Cal. Victoriei (vis-a-vis de Palatul Telefoanelor), s'au găsit: 9 covoare persane, haine diferite, încălţăminte şi pânzeturi.

La sediul legionar din str. Gutenberg s'au găsit numeroase mărfuri furate de rebeli, care au fost evaluate la circa un camion şi jumătate.

La sediul legionar din str. Cristian nr. 20 rebelii au depozitat: numeroase pături militare, alimente (în special zahăr) în cantităţi foarte mari.

Armamentul şi muniţiunile confiscate

S'au confiscat — în Capitală şi în restul ţării — până la 29 Ianuarie 1941, ora 18, armamentul şi muniţiile următoare: 87 mitraliere, 461 puşti mitraliere, 40 de pistoale mitraliere 18.812 arme militare, 7330 arme de vânătoare, 8982 de pistoale şi revolvere, 337.490 cartuşe de armă, puşcă mitralieră şi mitralieră, 38.828 cartuşe de pistol şi revolver, 417 grenade, 105 cartuşe dinamită.

IN CE STARE A FOST GĂSIT LOCALUL PREFECTURII POLIŢIEI CAPITALEI

Prefectura poliţiei Capitalei aduce la cunoştinţa publicului starea de nedescris în care a fost găsit localul Prefecturei de poliţie după ce a fost părăsit de către răsvrătiţi şi ocupat de către armată.

Astfel:

1. Birourile prefecturei fuseseră transformate în adevărate magazii, în care s'au găsit butoaie cu apă, bidoane cu benzină şi lichide inflamabile, materiale pentru incendierea carelor de luptă, cutii cu medicamente, pansamente, mămăligă amestecată cu carne, cu pâine, etc.

2. In vederea unei îndelungate rezistenţe a lor au adunat în depozit mari cantităţi de alimente ca: pâini, carne afumată şi proaspătă, slănină şi mezeluri, conserve în cutii, sticle de băuturi, de la ţuică până la şampanie, lăzi cu marmeladă şi multe altele.

3. S'au găsit arme (puşti, revolvere, cartuşe), uniforme militare, căşti şi măşti contra gazelor, rezultate din spargerea magaziei de efecte a regimentului jandarmi pedeştri.

4. Numeroase ferestre şi uşi sparte, mobila ruptă, dulapuri sparte şi aruncate în faţa uşilor pentru baricadare, dosare, registre şi fişe răvăşite şi rupte.

5. Casa de bani de la brigada de mandate a fost spartă şi golită de conţinutul ei.

6. Pentru a-şi asigura retragerea au spart zidul despărţitor dintre prefectură şi magazinul Laffayete pentru a fugi prin această gaură.

7. Casa de bani a prefectului a fost complect golită de conţinutul ei, bani şi acte, şi numai sub presiunea percheziţiilor organizate în Capitală şi a controlului început de d. general Cuzin, preşedinte la Curtea de conturi, abia în seara de 29 Ianuarie au trimis fondul respectiv şi actele justificative, cari urmează a fi verificate.

Restituirea banilor şi actelor (3.827.000 numerar şi 1.173.000 acte) a coincidat cu arestarea fostului prefect Radu Mironovici.

NOUI RECTORI ŞI DECANI

LA UNIVERSITĂŢI, FACULTĂŢI ŞI ŞCOLI SUPERIOARE

Următorii profesori se numesc, pe data de 29 Ianuarie 1941, în funcţiunile de rectori şi decani la Universităţi, facultăţi şi şcoli superioare de rang universitar, în conformitate cu dispoziţiunile art. 2 din decretul lege pentru modificarea unor dispoziţiuni referitoare la învăţământul superior, din 30 Septembrie 1940:

D. prof. Alex. Oteteleşanu, rector al Universităţii din Bucureşti, în locul d-lui prof. P. P. Panaitescu.

D. prof. I. Dongorozi, decan al facultăţii de drept din Bucureşti, în locul d-lui prof. Alex. Oteteleşanu, numit rector.

D. prof. Vintilă Ciocâlteu, decan al facultăţii de medicină din Bucureşti, în locul d-lui prof. Petre Tomescu, numit ministru.

D. prof. Mihai David, rector al universităţii din Iaşi, în locul d-lui prof. Virgil Nitzulescu.

D. prof. I. G. Savin, decan al facultăţii de telogie din Iaşi.

D. prof. I. M. Marinescu, decan al facultăţii de filosofie şi litere din Iaşi, în locul d-lui prof. Giorge Pascu.

D. prof. St. Procopiu, decan al facultăţii de ştiinţe din Iaşi, în locul d-lui prof. I. Plăcinţeanu.

D. prof. C. Teodorescu, rector al Şcoalei Politehnice din Bucureşti, în locul d-lui prof. Eugen Chirnoagă.

D. prof. N. Săulescu, decan al facultăţii de agronomie din Bucureşti, în locul d-lui prof. N. Dumitrescu.

D. prof. Plautius Andronescu, rector al Şcoalei Politehnice din Timişoara, în locul d-lui prof. V. Laţiu.

D. prof. Eftimie Antonescu, rector al Academiei de Inalte Studii comerciale şi industriale din Bucureşti, în locul d-lui prof. M. Mazilescu.

D. prof. Pavel Rosca, rector al Academiei de înalte studii comerciale şi industriale din Braşov.

Discursul Fuehrerului

Berlin, 30, (Rador). — *Cu prilejul aniversării a opta a revoluţiei naţional-socialiste, o mare manifestaţie populară a avut loc la Paltul Sporturilor din Berlin.*

Punctul culminant al acestei manifestaţii l-a constituit discursul Fuehrerului, pe care populaţia îl aştepta cu mare nerăbdare.

D-rul Goebbles, ministrul propagandei Reichului, a salutat pe Fuehrer, reamintind ziua memorabilă de 30 Ianuarie 1933, când întregul popor german a jurat credinţă Fuehrerului „orice s'ar întâmpla". In cei opt ani cari au trecut de atunci — a adăugat d-rul Goebbles — Fuehrerul a dus poporul german din victorie în victorie şi din triumf în triumf.

In aclamaţiile entuziaste ale mulţimii ,s'a urcat apoi la tribună Fuehrerul Adolf Hitler.

Redăm mai jos discursul Fuehrerului, în rezumatul neoficial transmis de agenţia „D. N. B.":

*

Fuehrerul a făcut mai întâi o expunere istorică a evenimentelor din ultimii opt ani. Principala cauză a mizeriei atât de adânci care domnea acum opt ani în Germania — a spus Fuehrerul între altele — era fără îndoială războiul mondial. Dar acel război nu fusese provocat de Germania. Acest fapt precis a fost constatat chiar de savanţii americani, însărcinaţi de actualul preşedinte Roosevelt să cerceteze cauzele războiului.

ANGLIA VOIA SA-ŞI AFIRME DOMINAŢIA ASUPRA LUMII

Adevăratele origini ale războiului mondial stau în faptul că Anglia voia să-şi afirme dominaţia asupra lumii.

Vreme de trei veacuri a durat constituirea imperiului mondial britanic care s'a făcut numai prin forţă, numai prin războaie neîntrerupte.

Democraţia n'a fost decât o mască, în dosul căreia se ascunde în realitate dominarea popoarelor în totalitatea lor şi îngenunchiarea fiecărui individ în parte. Această democraţie nu poate îndrăzni să ceară popoarelor sale să se pronunte dacă voesc astăzi să fie de bună voe membre ale acestui imperiu mondial. Dimpotrivă, naţionaliştii egipteni şi indieni sunt aruncaţi cu miile în închisori. Taberele de concentrare n'au fost inventate în Germania, ci tocmai în Anglia. Englezii au învăţat să stăpânească celelalte popoare prin astfel de mijloace şi să le silească a primi jugul britanic al democraţiei.

Alte mijloace de care se servesc englezii în acest scop, sunt minciunile şi vorbele dulci. A căpătat valoare de proverb afirmaţia că, dacă un englez vorbeşte despre Dumnezeu, el se gândeşte la vreo stofă. Acest lucru este adevărat şi astăzi. Ipocrizia omenească a ajuns rare ori la perfecţiunea pe care o vedem astăzi la englezi. In orice caz, rezultatul drumului străbătut în ultimii 300 de ani este că vreo câţiva englezi domină trei sferturi din lume şi că pe 50 kilometri patraţi trebue să trăiască 46 de oameni. Această constatare este foarte importantă, căci democraţii pretind că aşa numitele state autoritare voiau să cucerească lumea, când în realitate stăpânitorii lumii sunt vechii noştri duşmani. Imperiul mondial britanic nu a lăsat pe drumul cuceririlor sale, decât un mare fluviu de sânge şi de lacrimi. Şi în timpurile noastre, dominaţia lumii de către ei se efectuiază nu prin putera şi forţa unei idei, ci dimpotrivă prin puterea violenţei şi prin interese capitaliste sau economice. Dacă analizăm formarea acestui imperiu britanic, înţelegem evoluţia lucrurilor numai prin faptul excluderii totale a continentului european ca factor economic al acestei evoluţii. Iar excludrea a fost posibilă mai ales prin înlăturarea Germaniei.

GERMANIA ŞI ITALIA AU FOST ESCLUSE TIMP DE TREI VEACURI DIN VIAŢA INTERNAŢIONALA A LUMII

Vreme de trei veacuri, Germania nici n'a existat de fapt, în timp ce englezii, vorbind despre Dumnezeu celor ce voiau să-i asculte, apărau şi asigurau cu inverşunare interesele lor economice, iar poporul german ridica chestiunea religioasă la o importanţă atât de mare, încât veacuri întregi el a trebuit să-şi verse sângele din belşug. Dar în măsura în care poporul german îşi cheltuia forţele în lupte interne — fapt care îl excludea complect ca factor mondial, — Anglia acapara imperiul său mondial prin forţă şi violenţă.

Nu numai Germania a suferit această soartă. Italia a fost şi ea exclusă în aceste trei veacuri din viaţa internaţională a lumii. Evenimente asemănătoare cu cele din Germania s'au desfăşurat şi în Italia. Dar aceste evenimente italiene erau mai puţin din domeniul religios, ele erau mai violente însă în domeniul dinastic. Şi alte motive au exclus alte naţiuni mari din Asia Orientală. Aceste naţiuni s'au retras din viaţa internaţională de 400 ani şi s'au închis în ele însăşi, fără a lua în seamă spaţiile lor vitale.

De pe urma acestei situaţii, s'a stabilit, mai ales în Europa, o grupare de forţe pe care Anglia a numit-o „echilibrul forţelor", ceace în realitate înseamnă desorganizarea continentului european, din care trăgea folos imperiul insular britanic. Tocmai de aceea, ţelul politicei britanice a fost bazat de veacuri pe menţinerea acestei desorganizări, evitând, natural, pronunţarea cuvântului „desorganizare" şi găsind un cuvânt mai convenabil şi mai simpatic. Nu se zicea „desorganizarea unui popor". ci se vorbea numai despre un echilibru al forţelor. Şi tocmai acest pretins echilibru al forţelor, care înseamnă în realitate complecta neputinţă internă a Europei, a îngăduit Marei Birtanii să provoace, după caz şi după voinţa sa, ridicarea puterilor europene unele contra altora şi prin aceasta să arunce necontenit forţele interioare ale Europei în lupte între popoare, ceeace îngăduia Angliei să-şi realizeze în toată liniştea planurile, deoarece rezistenţa ce i se opunea era totdeauna considerabil slăbită, într'un fel sau în altul.

ANGLIA ESTE ŢARA CEA MAI INAPOIATA DIN EUROPA DIN PUNCT DE VEDERE SOCIAL

Şi totuşi, când vorbim astăzi despre o dominaţie a lumii şi despre o putere mondială britanică, aceasta nu este în realitate decât o nebunie. Căci în ciuda cuceririi lumii, Anglia este ţara cea mai înapoiată din Europa din punct de vedere social. Aceasta înseamnă că Anglia este un stat ale cărui posibilităţi totale nu sunt exploatate decât în interesul unei pături relativ slabe şi puţin numeroase a societăţii sale şi în interesul unei clici iudaice, care face parte din această clasă privilegiată. Interesele maselor populare nu joacă absolut nici un rol în construcţia şi în prosperitatea acestui stat. Şi în această direcţie se face uz de fraze frumoase, se vorbeşte despre libertate şi de democraţie, se mai vorbeşte despre progresele unui sistem de libertate şi în fond nu se voeşte a se spune prin aceste vorbe frumoase decât că este vorba de stabilizarea regimului acelei pături a societăţii care are mijloacele de a acapara şi de a poseda presa prin capitalul său şi de a o dirija pentru a forma după plac opinia publică.

Fuehrerul a constatat apoi că în felul acesta a fost cu putinţă ca, într'un stat care posedă cele mai mari bogăţii ale lumii, care dispnue de cele mai mari spaţii vitale ce se pot închipui, să existe milioane şi milioane de fiinţe omeneşti care nu posedă absolut nimic din aceste bogăţii, ci dimpotrivă sunt supuse unei stări de mizerie demnă de plâns, fiind mult mai nefericite decât populaţia de pe continentul european, deşi continentul este suprapopulat. Ţara care reprezintă raiul pe pământ numai pentru câţiva, reprezintă în realitate mizeria totală pentru mulţime, mizerie în alimentaţie, în îmbrăcăminte şi mai ales în ce priveşte locuinţele; această ţară reprezintă pentru popor veşnica nesiguranţă a pâinii zilnice şi în sfârşit o totală injustiţie în ce priveşte ansamblul legislaţiei. Şi dacă astăzi un secretar laburist britanic, plătit pentru a fi în tabăra opoziţiei, declară pe neaşteptate că Anglia va fi obligată să se ocupe de chestiunile sociale după terminarea acestui război — după victoria engleză — şi mai declară că guvernul va trebui să se ocupe de masele populare, noi putem să-i răspundem: aceasta s'a realizat la noi de mult.

Dar şi în afară, dominaţia lumii de către Anglia nu mai este decât o iluzie. Lumea a obţinut astăzi centre noi, state noui s'au format. Toată concepţia britanică despre dominaţia lumii nu mai este bazată decât pe dorinţa de a acapara mereu elemente străine, pentru a se ridica împotriva continentului. Dar, în afara acestui continent european, s'au format state mari, care sunt absolut invulnerabile la un atac britanic. Anglia trebue să încerce acum cu orice preţ să provoace puterile mondiale unele contra altora, pentru a păstra, cel puţin în aparenţă, aspectul unei puteri mondiale. Redeşteptarea popoarelor din Europa a şi exclus în chip definitiv dezorganizarea continentului. Noul Reich german s'a format cu noua naţiune germană pe acest continent, iar la sud Italia şi-a văzut şi ea renaşterea. Elemente noui au apărut reducând „echilibrul forţelor" la o himeră. Acest echilibru nu mai există.

CAUZA PROFUNDA A RAZBOIULUI

Cauza profundă a războiului, a continuat Fuehrerul — poate fi dedusă din faptele următoare: de la 1871, de când grupurile germane au început să se organizeze şi de când a început deasemenea să se realizeze renaşterea naţională a poporului german şi unificarea statului german, Anglia a pornit împotriva Germaniei cu o ură neîmpăcată. Încă din 1871, ziarele britanice începuseră să atragă atenţia asupra faptului că această nouă unire este mult mai primejdioasă pentru Anglia decât vechia Franţă. Aşa a decurs perioada dintre 1871 şi 1914, în cursul căreia Anglia n'a încetat o clipă de a provoca lumea la un război contra Germaniei, făcând acest lucru la fiecare prilej ce i se prezenta, până când în cele din urmă a izbucnit războiul mondial.

Fuehrerul a constatat, în continuare, că şi de astă dată Anglia a avut la dispoziţia sa forţe străine. Totdeauna, în ultimii 400 de ani, ea s'a servit de forţe străine pentru a-şi cuceri dominaţia mondială.

In primul rând, Anglia a început lupta contra Spaniei slujindu-se de ajutorul olandez. Ea a continuat lupta, contra olandezilor, servindu-se de ajutorul altor state, printre care se afla şi Franţa. Şi, în sfârşit, ea a îndreptat armele sale împotriva Franţei, servindu-se de forţele totale ale Europei şi, pentru a termina, a început lupta contra Germaniei îndreptând Europa întreagă şi lumea întreagă contra Reichului. Marele război mondial a fost exclusiv produsul artei politice engleze.

Cu toate că lumea întreagă a fost încă de atunci mobilizată contra Germaniei, aceasta nu a fost de fapt învinsă. Azi, Germania poate să constate acest lucru şi să-l afirme fără teamă de a fi desminţită.

Nu aş fi criticat trecutul, dacă nu aş fi făcut mai bine decât oamenii din trecut. Dar azi, eu pot să judec şi trecutul în calitatea mea de om istoric, care face parte dintre acei cari au făcut mai bine, şi eu pot constata că succesul obţinut în 1918 nu este decât o concentrare cu adevărat rară de incapabilităţi personale în conducerea şi guvernarea poporului nostru în vremurile acelea. O asemenea concentrare şi aglomerare de incapacităţi nu s'a produs niciodată în cursul istoriei noastre, şi nu se va mai produce nici când.

Cu toate acestea şi atunci Germania şi soldatul german au rezistat mai bine de patru ani atacurilor unei lumi ostile şi Germania ar fi rezistat şi mai mult dacă Germania de atunci nu ar fi avut o anumită încredere în sinceritatea şi onoarea lumii democratice şi ale oamenilor ei de stat.

Dacă englezii cred azi că mai ajunge să deslănţue acelaş sistem de propagandă ca în 1917—1918, spre a-şi atinge scopurile, nu putem decât constata că ei nu au învăţat nimic. In schimb, poporul german a dobândit de atunci multe cunoştinţe.

POPORUL GERMAN NU A UITAT NIMIC

Dar poporul german nu a uitat însă nimic. In cursul istoriei, trebue să recunoaştem, s'a văzut adesea cazul când un om nu şi-a ţinut cuvântul. Dar ceeace s'a produs din 1919 până în 1921 a fost oarecum o producţie în masă de înşelăciuni. Nici când nu a fost înşelată o naţiune în mod atât de perfid cum s'a procedat cu poporul german.

Ce nu s'a promis oare acestui popor german pentru ca apoi el să fie jefuit şi spoliat? S'a făcut uz pentru aceasta de un om de stat străin, de un american, şi acesta a fost poate motivul pentru care poporul german a căzut în cursă. Dar prin aceasta, el s'a imunizat contra oricăror încercări asemănătoare în viitor.

INFIINŢAREA MIŞCARII NAŢIONAL-SOCIALISTE

Atunci poporul german a avut prilejul an după an să constate şi să judece onorabilitatea promisiunilor democratice şi a cuvintelor de cinste democratice şi, prin comparaţie, să le simtă pe propria lui piele. Din vremea aceea a luat naştere în sfârşit mişcarea naţional-socialistă.

Fuehrerul s'a ocupat apoi de înfiinţarea mişcării naţional-socialiste, care prima, a realizat atunci ideea, batjocorită ca fiind fantastică, a unirii naţionalismului cu socialismul. Numai în Italia, ca al doilea stat, poate fi socotit acest proces ca izbutit. In câteva democraţii se caută să se trezească aparenţa, ca şi cum s'ar urmări aceiaşi contopire.

Fuehrerul a constatat apoi din nou că în 1933, sub prezidenţia mareşalului von Hindenburg, el a ajuns pe o cale legală la conducere. Naţional-socialismul a învins „în democraţie, prin democraţie, democraţia". El şi-a asigura pe cale strict legală toate instrumentele puterii. Şi azi el subzistă pe baza mandatului naţiunei germane, un mandat ce este mai cuprinzător decât oricare din cele ce le posedă azi vreun om de stat democrat.

„Când în 1933 am preluat puterea, a continuat Fuehrerul, calea noastră era desenată limpede. In interior, ea era trasată exact printr'o luptă de 15 ani. Şi aş fi lipsit de onoare şi aş merita să fiu bătut cu pietre dacă m'aş fi abătut sau m'aş fi retras măcar cu un pas dela acest program. Acest program cerea din punct de vedere social: restabilirea comunităţii naţionale germane, depăşirea tuturor prejudecăţilor de clasă şi rang, educarea omului german în spiritul comunităţii şi, dacă ar fi nevoe, sfărîmarea rezistenţei acelora care nu s'ar supune acestei comunităţi. Din punct de vedere economic: creiarea unei economii naţionale germane, care, recunoscând importanţa iniţiativei particulare, pune totuşi întreaga viaţă economică în subordinele şi în dependenţă de interesele generale.

O REVOLUŢIE CARE SA SCHIMBE TOTUL NUMAI TREPTAT

Şi aci nu este de conceput un alt ţel. In vremuri în care popoarele sunt silite să vină pe câmpul de luptă spre a-şi apăra interesele şi pentruca să nu mai existe deosebire între cei ce au mult şi cei ce reprezintă puţin, în asemenea vremuri nu mai pot fi menţinute privilegiile economice, nici poziţiile dominante obţinute în dauna intereselor comunităţii. Iată de ce şi aci ca pretutindeni am pornit pe calea educării, învăţării şi a adăptării treptate, căci mândria mea cea mare era să duc la bun sfârşit această revoluţie fără ca să se spargă în Germania nici măcar un singur geam. O revoluţie care să schimbe totul numai treptat, care reclădeşte şi înoeşte strat după strat, până ce întreagă această comunitate şi-a găsit noua ei formă.

INLATURAREA TRATATULUI DE LA VERSAILLES

Exact acelaş a fost cazul şi în domeniul politicii externe. Aci am fixat un program: înlăturarea Versailles-ului. Astăzi, ceilalţi oameni să nu facă pe proştii ca şi cum acesta ar fi un program pe care l-am descoperit abia în 1933. Domnii aceştia nu ar fi avut decât să citească măcar odată ceeace am spus de mii de ori. Versailles-ul a fost cea mai mare nedreptate şi cea mai josnică brutalizare a unui mare popor din toate câte s'au petrecut dealungul istoriei. Cu acest program m'am prezentat eu încă din 1919 şi am vorbit pentru prima oară atunci de el şi acest program l-am purtat înaintea mea, ca unt imperativ solemn, dealungul tuturor anilor de luptă şi de guvernare.

Dar şi aci nu am voit să realizez acest program prin forţă, ci am vorbit atât cât poate să vorbească un om. Cuvântările mele din Reichstag stau mărturie. Câte oferte nu am făcut! Cât nu m'am rugat să se revină la o judecată sănătoasă şi să nu se taie unui mare popor posibilităţile de trai şi de existenţă! Dar orice propunere venea din partea mea era suficientă pentru a stârni la culme o anumită clică iudeo-internaţionalo-capitalistă.

INUTILITATEA SOCIETAŢII NAŢIUNILON

Cuvântările mele din Reichstag din 17 Mai 1933 şi cuvântările mele de mai târziu, toate memoriile mele sunt stăpânite de aceiaşi idee: în orice condiţii, să găsesc o cale prin care să ajung la revizuirea paşnică a acestui tratat. Şi că acest tratat constituia un document josnic, lucrul acesta l-au recunoscut chiar creiatorii lui, ba chiar ei au reunoscut că trebue examinată posibilitatea unei revizuiri a lui. Pentru aceasta au fixat Societatea Naţiunilor.

Democraţii din Berlin s'au milogit apoi, s'au târit la Geneva în genunchi în faţa acestui for internaţional, s'au rugat: Acordaţi-ne revizuirea. Totul a fost zadarnic.

Ca naţional-socialist, mi-am dat seama după puţine luni că dela acest for nu puteam obţine nimic. Bine înţeles, am tras consecinţa. Adversarii noştri, după cât se pare, ne-au confundat tot timpul cu oamenii cu care avuseseră de a face în 1918. Ori, poporul german nu avea de a face nimic cu aceştia. Şi a ne pune în legătură cu ei, constitue o insultă. Nu trebue să se aştepte dela noi ca să mergem cumva la Geneva şi să ne milogim într'una. Dacă aşteaptă lucrul acesta, atunci ei confundă pe soldatul german depe front cu trădătorii din anul 1918.

Işi închipue oare englezii cu adevărat că am un complex de inferioritate în raport cu Anglia? Ne-au doborît atunci printr'o minciună. Dar soldaţii britanici nu ne-au doborît.

Dupăce Fuehrerul a dovedit că Germania a trebuit să părăsească Societatea Naţiunilor şi Conferinţa dezarmării prin silă din afară, a continuat:

STRADUINŢELE PENTRU O ÎNŢELEGERE CU FRANŢA

„Am pornit deci pe calea pe care am fost siliţi să o urmăm, căutând tot timpul, ori de câte ori se ivea prilejul de a ajunge poate la o înţelegere şi trebue să arăt că într'un caz părea aproape că vom izbuti şi anume cu Franţa.

Când ne-a revenit regiunea Saar, am tras consecinţele. Am renunţat atunci la vreo altă revizuire a graniţelor germane spre vest. Francezii au luat acest lucru ca ceva dela sine înţeles. Am arătat ambasadorului Franţei că lucrul acesta nu este aşa de dela sine înţeles, cum îşi închipuiau francezi. Aduceam o jertfă aci de dragul păcii. Vrem însă pentru aceasta să obţinem cel puţin pacea. Este însă imposibil ca lipsa de consideraţie a plutocraţilor capitalişti din aceste ţări să nu iasă în scurtă vreme la iveală.

Ori, hotărîrea mea era fixată. Nu veniserăm pentru a ceda interesele naţiunei grman, şi cu jurământul: Nu renunţ la niciun interes german. Sunt hotărît dinainte să nu cedez nici cu o iotă. Când am văzut deci că în Anglia aţâţătorii de totdeauna la războiul mondial îşi reluaseră activitatea lor criminală, când d-nii Churchill, Eden, Duff Cooper, Hore Belisha, Vansittart, Chamberlain şi Halifax, intocmai ca pe vremuri începuseră cu aţâţările lor, atunci am înţeles limpede că aceşti oameni nu căutau să ajungă la o înţelegere dreaptă cu Germania, ci că sperau ca fără sacrificii prea mari pentru ei să poată îngenunchia din nou Germania.

In anii ce au urmat, începând cu 1934, am pornit să mă înarmez şi anume să mă înarmez din plin. Azi poporul german ştie bine acest lucru. Departe însă ca el să ştie totul. Faptul hotăritor este însă că tot ce trebuia să se facă s'a făcut.

Atunci când Franţa a intrat în acest război, ea nu avea absolut niciun motiv. Era pur şi simplu pofta de a se bate din nou cu Germania. Dar ei au spus: Vrem Renania, vrem, bine înţeles, de data aceasta, să îmbucătăţim Germania, vrem să desprindem Marca de Est, vrem să dizolvăm Germania.

Apoi au început să se amăgească cu vorba, lăsând fantezia să-i poarte către nimicirea Reichului nostru, lucru ce este cu totul imposibil în secolul al 20-lea, în secolul ideei naţionaliste.

GERMANIA A INTINS MANA ANGLIEI

Iară şi iară am întins mâna Angliei. Era unul din punctele programului meu să ajungem la o înţelegere cu poporul englez. Nu aveam dealtfel niciun motiv de harţă. Nu exista decât o singură problemă: înapoierea coloniilor germane şi pentru aceasta am spus: Pentru această problemă, vrem să negociem. Nu importă timpul când se va realiza. Pentru Anglia, aceste colonii nu au niciun rost: doar ea are 40 de milioane de kilometri, astfel că ce ar pierde? Absolut nimic. Ne găseam însă în faţa unor bătrâni cămătari, cari nu vor să dea nimic din ceeace posedă.

Şi nu cerusem doar ceva ce ar aparţinea englezilor. Ci ceeace ne furaseră în anii 1918 şi 1919, cu toate promisiunile solemne ale preşedintelui Wilson al Statelor-Unite.

Iară şi iară am întins mâna englezilor, dar totul a fost zadarnic. Motivele sunt limpezi. Este unitatea germană. Ei urăsc statul nostru, oricare ar fi aspectul pe care l-ar avea, fie că ar fi imperial sau naţional-socialist, democrat sau autoritar. Şi în al doilea rând: urăsc mai presus de toate ridicarea socială a acestui Reich.

Domnilor din partea aceasta şi din partea cealaltă a Oceanului nu le pot spune decât un lucru: lumea conştiinţei sociale trezite va fi până în cele din urmă aceea care va obţine victoria. Avem dovezi că şi alte ţări încep să se agite în acest domeniu.

Atunci când fruntaşii muncitorimii engleze apar în momentele de faţă cu noui idei sociale, atât de uzate şi străvechi, nu pot decât să spun: „Puneţi-le din nou în lada cu haine vechi, căci acesta nu este decât material pe care noi l-am lepădat de mult".

Dacă războiul mai durează multă vreme, a continuat Fuehrerul, aceasta va însemna o mare nenorocire pentru lume. Se vor întâmpla tot felul de lucruri neplăcute. Atunci vor trimite englezii o comisiune la noi pentru a ne prelua programul.

Fuehrerul s'a ocupat apoi din nou de încercările de lichidare a conflictului dintre popoarele german şi englez, declarând: „Dar chiar şi în cursul războiului exista încă posibilitatea unei înţelegeri. Imediat după terminarea războiului cu Polonia, am întins din nou mâna. Nu am cerut nimic: nici dela Franţa, nici dela Anglia. A fost însă zadarnic.

Imediat după prăbuşirea din Occident, am întins din nou Angliei mâna. Am fost primit cu strigăte de revoltă şi cu răstiri. După cum se vede totul a fost în zadar.

ANGLIA A FOST ISGONITA DE PE CONTINENT

Sângele popoarelor a trebuit deci din nou să fie pus în slujba banilor unui foarte redus grup de interese. Pot însă, privind înapoi, să spun un lucru: chiar şi anul care îl avem în urmă a fost hotărîtor pentru acest război. Incercarea de a împiedeca importul nostru de minereu din ţările nordice şi de a se creia o bază de atac împotriva Germaniei de nord şi est a fost lichidată în puţine săptămâni.

Incercarea de a se ajunge în regiunea Ruhrului prin Olanda şi Belgia s'a prăbuşit în câteva zile.

Anglia a fost izgonită de pe continent.

Am citit în mai multe rânduri că englezii au de gând „să înceapă undeva o ofensivă mare". Nu am decât o sigură dorinţă: ca să-mi comunice în prealabil acest lucru. Aş retrage atunci armata din acea regiune. Le-aş economisi bucuros toate dificultăţile debarcării. Ce aşteaptă atunci englezii?

Ne aflăm pe acest continent şi de unde ne aflăm, nu ne mai scoate nimeni. Ne-am creiat anumite baze şi atunci când va suna ceasul vom da loviturile hotărîtoare. Că am folosit timpul, acest lucru îl vor constata domnii aceştia pe cale istorică în cursul anului.

POPORUL GERMAN N'ARE NIMIC CONTRA POPORULUI AMERICAN

Ce speră ei? Ajutor străin? Din Statele-Unite? Un lucru pot să le spun: am calculat dinainte orice posibilitate. Că poporul german nu are nimic contra poporului american, aceasta o ştie limpede oricine nu caută în mod conştient să deformeze adevărul şi să afirme contrariul. Germania nu a ridicat niciodată pretenţii cu privire la continentul american, afară numai că a luptat şi ea pentru libertatea acestui continent. Dacă cumva acum statele de pe acest continent caută să intervină în conflictul european, atunci aceste ţeluri ale noastre se vor schimba foarte repede. Atunci Europa se va apăra.

Asupra unui lucru aş vrea să nu existe nici o îndoială: cine crede că poate să dea ajutor Angliei trebue să ştie în orice caz un lucru: orice vas, însemnat sau fără însemnătate, care se prezintă în faţa tuburilor aruncătoare de torpile ale noastre, va fi torpilat. Ne aflăm într'un război pe care nu l-am voit. Din contră. Mai des decât am făcut-o noi, nu se putea întinde mâna. Dacă însă ceilalţi vor războiul şi dacă au de scop să nimicească naţiunea germană, atunci vor trăi suficient ca să vadă ce surpriză îi aşteaptă. De data aceasta nu vor mai avea în faţă o Germanie obosită, ca în războiul mondial. (Aplauze îndelungate).

SOLIDARITATEA DINTRE GERMANIA ŞI ITALIA

Dacă se nutresc însă alte speranţe, un lucru pot să spun: eu nu le întrevăd.

Atunci când se afirmă că Italia se va desprinde, atunci aceşti domni nu ar trebui să inventeze revoluţii la Milano, ci mai bine să bage de seamă ca la ei acasă să nu izbucnească turburări.

Relaţiile dintre Germania şi Italia sunt, dealtfel socotite în aceste state aşa cum le au ele faţă de ale state. Atunci când la democraţii una ajută pe cealaltă, cea care dă ajutor cere totdeauna ceva, de pildă baze, pe care apoi le ocupă.

Atunci când escadrile italiene au venit pe coasta Atlanticului, ziarele engleze au afirmat că italienii au de hotărît în felul cum ducem noi războiul şi că ar fi cerut în schimb pentru mai târziu o bază la Atlantic.

Acum, când escadrilele germane se află în Sicilia, ele afirmă că probabil Germania îşi va însuşi Sicilia. Domnii aceştia să fie convinşi de un lucru: cu asemenea născociri nu poate fi amăgit niciun om, nici în Germania, nici în Italia. Ele arată în primul rând că adversarii noştri nu înţeleg sensul acestui război, care este clar pentru noi: unde putem să lovim Anglia, o vom lovi. Dacă ei întrevăd însă în câteva nereuşite ale partenerului nostru o dovadă de victoria lor, atunci pot spune că nu-i înţeleg pe englezi. Căci până acum ei au văzut în propriile lor insuccese numai dovada viitoarei lor mari victorii.

Domnii aceştia să fie convinşi de un lucru: socoteala este o socoteală totală şi ea va fi făcută la sfârşitul războiului, punct cu punct, kilometru patrat cu kilometru patrat.

Şi o altă convingere mai trebue să mai aibă: Ducele şi cu mine nu suntem nici evrei, nici afacerişti. Atunci când ne strângem mâinile, se strâng mâinile unor bărbaţi cari au onoare. Şi, după cum sperăm, în cursul acestui an o vor înţelege şi aceşti domni.

Poate că speră în legătură cu Balcanii. In locul lor, nu aş conta prea mult pe acest lucru, căci aceasta este limpede: unde se iveşte Anglia, o vom ataca. Suntem suficient de puternici pentru aceasta.

Poate că şi-au pus speranţele pe alte state pe care ar mai putea să le târască în conflict. Pot să-i asigur. Orice eventualitate ce s'ar putea ivi a fost luată în consideraţie. Şi la capăt este victoria noastră.

Domnii aceştia speră poate în foamete. Am ştiut dela început că într'un război, fireşte, nu poate exista belşug. Dar de murit de foame, nu va muri niciodată poporul german. Mai de grabă cel englez.

Lipsa de materii prime? Şi aci am prevăzut totul. De aci planul de patru ani.

După ce Fuehrerul a lichidat ironic propaganda făcută de englezi cu ajutorul emigranţilor germani, el a continuat:

„Şi dacă ei spun apoi: Da, dar câte greşeli nu fac ei!, — o, Doamne, dar cine nu face greşeli?

Am citit azi dimineaţă că un Mr. „Nu ştiu cine" a calculat printr'un procedeu că în cursul anului 1940 am făcut şapte greşeli. Şapte greşeli! Domnul acesta englez s'a înşelat. Am făcut şi eu calculul: nu am făcut şapte greşeli, ci 724. Dar am făcut şi alt calcul şi am aflat că adversarii mei au făcut 4.385.000 de greşeli. Cu toate greşelile noastre, noi vom reuşi să ne menţinem. Dacă şi în anul acesta vor face tot atâtea greşeli ca în cel trecut, atunci la capătul lui voi mulţumi în genunchi lui Dumnezeu că mi-a ajutat să nu fac decât şapte greşeli. Şi dacă adversarii vor face mult mai multe lucruri cu cap decât în anul trecut, voi fi deasmeni mulţumit.

PUTEREA GERMANIEI

Astfel, păşim în acest nou an cu o armată bine echipată, aşa cum nu a fost nici când în decursul istoriei germane. Pe uscat, numărul diviziilor a fost enorm mărit. Imensa şi unica experienţă dobândită dela Fuehrer la soldat a fost valorificată, căci s'a lucrat şi se lucrează fără întrerupere. Echipamentul militar a fost îmbunătăţit. Adversarii noştri vor vedea cât de mult a fost îmbunătăţită Pe mare, va începe în primăvara aceasta războiul submarin şi ei vor constata şi aci că nu am dormit. Şi aviaţia îşi va da contribuţia ei. Intreaga forţă militară va obţine decizia pe o cale sau alta.

Producţia noastră a crescut în toate domeniile în mod uriaş. Ceeace alţii abia plănuesc, la noi este realitate.

Iar poporul german stă hotărît alături de conducerea sa, plin de încredere în armata sa şi este gata să primească orice i-ar impune soarta. Anul 1941 va fi, — de lucrul acesta sunt convins, — anul istoric al unei mari ordini noui în Europa. Programul nu poate să fie altul decât o lume pentru toţi, sfărâmarea privilegiilor a câtorva oameni şi nimicirea tiraniei anumitor popoare. In sfârşit, acest an va contribui la asigurarea temeliilor adevărate ale unei înţelegeri între popoare şi, prin aceasta, ale unei împăcări între popoare.

Nu aşi vrea să las de o parte observaţia pe care am făcut-o încă de la 1 Septembrie 1939 în Reichstagul german, anume că, dacă cu adevărat adversarii noştri sunt târâţi de iudaism într'un război general, atunci întreaga jidovime îşi va fi terminat rolul în Europa. Se poate ca ei să râdă şi acum de acest lucru.

Lunile şi anii ce vor veni vor dovedi că: în această privinţă am fost profet adevărat.

De pe acum însă putem constata că concepţia noastră despre rasă câştigă popor după popor şi eu sper că şi popoarele cari astăzi au o atitudine duşmănoasă faţă de noi vor recunoaşte într'o bună zi pe duşmanul lor intern, care e mult mai mare, şi vor veni atunci alături de noi în front: în frontul unei omeniri arice, împotriva exploatării şi depravării popoarelor de către internaţionala iudaică.

Anul trecut a fost anul marilor reuşite, e adevărat şi al marilor jertfe.

Dacă numărul morţilor şi al răniţilor, în comparaţie cu războaiele anterioare, a fost redus, totuşi jertfa a fost grea pentru fiecare din cei ce au fost loviţi. Intreaga noastră recunoştinţă, întreaga noastră dragoste şi toată grijea noastră se îndreaptă către aceia cari au trebuit să aducă această jertfă. Ei au suferit jertfele pe care generaţii întregi dinaintea noastră au trebuit să le aducă.

De muncit, naţiunea a muncit în toate domeniile. In multe locuri femeia germană a luat locul bărbatului. O minunată idee de comunitate stăpâneşte poporul nostru. Dorinţa noastră în ziua de azi este ca această idee să nu rămână, cu toată tăria ei, şi în anul în curs. Promisiunea noastră să fie că vom lucra pentru această comunitate.

Că vom obţine victoria în slujba acestei comunităţi, aceasta este convingerea şi credinţa noastră.

Şi ca Domnul să nu ne părăsească în lupta din anul acesta aceasta să ne fie ruga.

Germaniei, victorie şi slavă!

*

După cuvintele de încheere ale Fuehrerului, imensa mulţime a izbucnit în aplauze nesfârşite.

Cuvântarea a fost întreruptă în repetate rânduri de manifestări entuziaste de aprobare.